

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΗΜΑΤΟΣ

Οι άγνωστοί μας δεν πρέπει να παραξενευτούν όταν μάθουν ότι το φίλι δεν είχε ακόμη γνωστό σ' όλους τους λαούς της γης και ότι υπάρχουν στην εποχή μας άνθρωποι, οι οποίοι, αντί του φιληματος χρησιμοποιούν άλλα μέσα για να εκδηλώσουν την αγάπη τους.

Έτσι, οι κάτοικοι της Αυστρίας, όταν θέλουν να δείξουν τρυφερότητα, δεν φιλούνται, αλλά... τριβούν τις μύτες των!

Άλλα επίσης λαοί, ημάςροι όμως, σε παρομοία περίπτωση τριβούν διάφορα μέρη του σώματος με το χέρι τους ή αγγίζουν το πρόσωπό τους με το πόδι, κ. λ. π.

Μολταυία, το φίλι ήταν γνωστό από παλαιότερων χρόνων στους άσοδηρτες πολιτισμένους λαούς.

Η Άγια Γραφή, στο περίφημο «Άσμα-Άσμαίτων» του Σολομώντος, περιγράφει έναν θαυμάσιο θηνο στο φίλι, στο οποίο αποδίδει ένα ποσό πολιτικά επίθετα.

Άλλα, μήπως κ' ή Κανή Διαθήκη δεν αναφέρει ότι, αντί ενός φιληματος έπρόδωσε ο Ίουδας το Διδάσκαλό του;

Οι ποιητά της αρχαίας Ελλάδος και της Ρώμης, άφεισαν στο φίλι τους καλύτερους των στίχους.

Ο θείος Όμηρος μάλιστα αναφέρει κάποιον ότι, όσάκις οι θεοί βρισκότανσαν στις καλές των αντίπαλλων με τις θεές γλυκά φίληματα.

Ο Όρατιος και ο Όβίδιος, κάνουν σε πολλά μέρη των θαυμασίων ώδων τους λόγο για το φίλι, το οποίο αναμείζον δώρο των θεών.

Κατά το Μεσαίωνα έπιγραφοίσε στη Γερμανία ένα περιεργό έθιμο, σύμφωνα με το οποίο, όσάκις έμπανε στο σπίτι ένας ξένος, ή μητέρα κ' ή κόρη του σπατιού ήταν έπιχρησμένες να τον φιλήσουν!

Επίσης, κατά την ίδια εποχή, στην Άγγλία το φίλι είχε γεννηθεί τόσο πολύ, ώστε το μετεχειρίζοντο όπως έχουμε σήμερα τη χειροπία.

Στις χρονονικές συνεντρώσεις, μάλιστα, συνιθίζονταν, όταν ή νύκτα τελείωνε το χορό, να... φιλήν τον καθέμερο της μ' ένα φίλι!

Επίσης, κατά το γάμο, ο παπάς, μετά την τέλεση του μυστηρίου, είχε το δικαίωμα να φιλή ήμ μόνο τη νύφη, αλλά και την... κομπάρα, όταν ήταν ανάπαιτη.

Υπήρξε μάλιστα εποχή, κατά την οποία οι κομμειόμενοι, άφεινε και θήλες, των άλλων χορών, έφειραν στο Λονδίνο για να μάθουν τον καλύτερο τρόπο... άσπασμού.

Κάποιος Άγγλος ιστορικός αναφέρει ότι στη Στοκχόλμη προσκελήθη κάποιος ένας Λονδινεύος καθηγητής για να μάθη τις νιφές της εκεί άριστοκρατίας πώς... να φιλούν!

άσπλο που τόσο το είχε λατρήσει... Έτσι θα μπορούσε να πεθάνη σ' αυτό το μαρό χοριό, όπου είχε γεννηθεί.

Και ενώ ο Ρενό, έλεγε μανιασμένος: — Άν θέλεις, πάμε και στα δικαστήρια... 'Ο Ζάν - Λουί είτε γαλήνια:

— Δεν ήθα εδω για να ταράξω τη γαλήνη σας... Άς αφήσειμει τα πράγματα όπως είναι... Δεν σάς ζητάω λογαριασμό για τίποτε... Έγώ έχω χρήματα δικά μου που μου φτάνουν για να ζήσω... Δεν έχω λοιπόν την ανάγκη σας... Το μόνο που θέλω, είναι να με κρατήσετε κοντά σας... Και μεθυσίω όταν πεθάνω σε σάς θ' αφήσω την περιουσία μου, που είναι εκατό χιλιάδες φράγκα...

Άμέσως τα πρόσωπα όλων άλλαξαν έκφραση. Είχε εκατό χιλιάδες φράγκα!...

— Τώρα μιλάς λογικά, του άπάντησε ο Ρενό. Τώρα θα ήδης ότι κ' έμεις δεν είμαστε άγριοι!... Δόσ' μου το χέρι σου άδελφέ μου! Ναι, θα ζήσουμε όλοι μαζί και θα περάσουμε μια χαρά...

Και, άπειθυμένους προς τη γυναίκα του, επρόσθεσε:

— Μαριέττα, φέρε όπι καλό έχεις στη κοιλίνα για να φάν ή αδελφός σου!... Φέρε και μια μπιτίλια κρασί για να πιούμε στην ύγειά του βουκόλακα... Κι' αθίω θα κάνουμε μαζί μια βόλτα στο χωριό... Ζή ακόμα κάποιος γέρος αυτοκρατορικός, ό οποίος θα χωρή πολύ ξαναβλέποντας το γυπό του Μπουσιέ, στρατιωτή του μεγάλου αυτοκράτορος!... Είς ύγειαν, λοιπόν!...

Και ήφωσε το ποτήρι του.

'Ο Ζάν-Λουί ήφωσε το δικό του και, καθώς το έφφερε σ'α χείλη του, ένα δάκρυ έπεσε μέσ' στο κρασί του.

ΜΟΝΤΖΟΥΕΥΧ

ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ ΚΙ' ΟΣΑ ΔΙΑΛΕΓΟΥΜΕ...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο Πιρών περι της Άκαδημίας. Τι θέλωγε και τι θά του άπαντεύσαν. Πώς εκδημήθηκε τους κατοίκους της Μπών. Γιατί κατέστρεψε τα γαϊδουράγκαθα. 'Ο Μπωμαρκουάι δεν διει δανεικά. Μιά έξυπνη άπάντησίς του. Οι σωματοφύλακες της... Τύχης, κτλ. κτλ.

'Ο γνωστότατος Γάλλος σατιρικός ποιητής Πιρών, έλεγε ότι είχε έτοιμάσει από πριν το λόγο που έπρόκειτο να άπαγγείλη όταν θάμπαται στην Άκαδημία, καθώς και την... άπάντησιν που θα τούδανε ή πρόεδρος του ίδρυμάτος.

— Μόλις άρχισέ ή συνεδρίαση, έλεγε ή Πιρών, θα σηκωθώ από τη θέσι μου, θα δγαλώ το σκεδύρο μου και θα είπω: —Κύριοι άκαδημαίκοι, σάς εύχαριστώ πολύ για την τιμή που μου κάνετε να με δεχτήτε μεταξύ σας... Κατόπιν θα σηκωθεί ή πρόεδρος και θα πη: —Μά δεν αξίζει δά και τον κόπο!... *

'Ο Πιρών δεν μπορούσε να χωρήσει τους κατοίκους της πόλεως Μπών της Βουργουνδίας, γιατί σφύριξαν άγρίως ένα έργο του, το οποίο είχε παρασταθεί στην πόλι τους. Γι' αυτό περίμενε εύκαιρία να τους εκδικηθή, πράγμα που δεν άφεισε να γίνη.

Μιά μέρα, ή Πιρών βρισκόταν στα πρόθυρα της Μπών. Γι' αυτό της παράση ή ώρα, χτυποίσε και πεσοόβε με το μπασιτόν του τ'ι γαϊδουράγκαθα που ήσαν φυρμονίνα εκεί γύρω. Τη στιγμή αυτή, έφειχε να περνά από εκεί ένας ντόπος, ό οποίος τον άναγνώρισε και τον ρώτησε τί κάνει.

— Δεν βλέπετε, φίλε μου; του άποκρίθηκε ή Πιρών. Βρισκόμα κ' έπιτόλμη κατάσταση με τους σωματοφύλακες σου και τους καταστρέφο... τα τρούμα!... *

'Ο Σατοβαριάνδος πήρε μια μέρα να έπισκεψή το βασίλει της Γαλλίας. Βλέποντας όμως ότι τον είχαν περιτριγυρίσει ένα πλήθος άδλοζώνων είτε εφρονικά!

— Ίδού ή σωματοφύλακες της... Τύχης!... *

'Ο περίφημος Γάλλος συγγραφέας Μπωμαρκουάι δέχτηκε μια μέρα στο σπίτι του την έπισκεψη ενός φίλου του.

— Άγαπητέ μου, του είτε ή τελευταίος, είναι ανάγκη να μου δανείσετε δέκα χιλιάδες λίρες, τις οποίες θα σάς έπιστρέφο ύστερ' από δύο μήνες.

— Κύριε μου, του άπάντησε ή Μπωμαρκουάι, είμαι βέβαιος ότι άμα λήξει ή προθεσμία των δύο μηνών και δεν μου έχετε πληρώσει το χρέος θα μαλώσουμε. Δεν είναι προτιμότερο λοιπόν να μαλώσουμε από τώρα;... *

Μιά μέρα ή Γάλλος άξιωματικός και ποιητής 'Οδινέ, συζητούσε μ' έναν φίλο του και του είτε:

— Έγώ, φίλε μου, δεν τρομάω την πένα μου, παρ'ό μόνο με το σπαθί μου.

— Τώρα καταλαβαίνω, άγαπητέ μου, γιατί γράφεις τόσο άσχημα! του άπάντησε άμέσως ή συνομιλήτής του.

Κάποτε ή κόμισσα Ροίμφορντ, διοργάνωσε στον ύγρο του Σαιν-Λέ, όπου είχε καλέσει άκετούς φίλους της, μια θεατρική παράσταση. Στην παράσταση αυτή παρευρέθησαν και άκετοί χωρικοί της περιφερείας, οι οποίοι πήγαν εκεί κατόπιν προσκλήσεως της ευγενούς πυργουεσσαινής, ή οποία ήθελε να τους διασκεδάση και αιώτος.

Μετά το τέλος της παραστάσεως, οι χωρικοί άνήγγειλαν στην κόμισσα ότι ήθελαν να την ίδουν. Αυτή παραξενεύτηκε στην άρχη για την άπαιτήσί τους, αλλά έπειθί φανόστησε ότι έπαθυσαν να την εύχαριστήσουν, έδωσε την άδεια να τους έπιτρέψουν να μπειν στην αίθουσα που βρισκόταν.

— Τι με θέλατε, φίλοι μου; τους ρώτησε τότε, μπουστά στους προσκαλεσμένους της.

— Ερχομαίμε, κυρία, για να ζητήσουμε την άμοιβή μας, είτε ή έπιπεραλής των χωρικών.

— Την άμοιβή σας; Δεν σάς καταλαβαίνω!... Τι κάνατε για να σάς πληρώσω;...

— Μά... καθήσαμε ως το τέλος της παραστάσεως του έργου... για να σάς εύχαριστήσουμε!...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

'Ο γνωστός Γερμανός δραματικός συγγραφέας Γεράρδος Ξάουπμαν (Ξένη γελιογραφία)

